

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

quæ eadem iuuit, vt resuscitaretur, ac renouaretur; aut certè noua quoque fieret similis Religio virorum. ad quod præstandum præuenit eam Deus extraordinarijs misericordijs, & Pater Balthassar plurimùm eam iuuit, vt ipsamet fatebatur: nam interroganti cuidam ex suis monialibus, an sibi expediret cum sancto Patre isto agere; respondit magna Dei erga te esset misericordia. nam talis est, cui anima mea præ alijs omnibus plus debeat in hac vita, & qui præ alijs adiuuit me, ac direxit in via ad perfectionem. Et in eo libro, quem iussu Confessarij sui edidit, referens, quòd tota sua foelicitas fuisset, egisse cum Patribus Societatis I A S V, quantumque profecisset ex primo Confessario, quem ex ea habuit; addit de secundo: (qui fuit Pater hic BALTHASSAR) hic coepit me ad maiorem perfectionem promouere: dicebatque mihi: ad placendum omnino DEO, nihil me præterire debere: magnaque industria, & suauitate exiit me priuatis amicitijs.

§. I.

ET re ipsa ita fuit: nam primum, quod apud illam effecit, fuit, præscindere aliquem excessum, quem in suis initijs in hoc genere habebat. cum enim valde esset illustratus, & expertus; nouerat, ingens detrimentum ex priuatis amicitijs, & nimijs affectionibus ad creaturas prouenire: etiamsi alias bonæ esse videantur. nam per eas, aiebat, captiuari cor; & amittere libertatis & ingenuitatis priuilegium,

H 3

gium, quo DEVS illud donauit, cum hominem condidit; fierique inhabile & ineptum ad familiaritatem cum ipso DEO Domino nostro. Trahunt enim post se cogitationes ad personam amatam; furantur tempus, nec locum relinquunt, quo Deus in corde maneat; nec ut ipsum possit soli suo Creatori adherere, & uniri. Cum igitur ille aduerteret, seruam hanc DEI difficultatem magnam sentire in renunciandis aliis, bonis aliis amicitijs, eò quod ingratitude reputaret; non bene velle, & id ipsum ostendere ei, à quo sciebat se amari: dedit operam, ut hoc impedimentum dexterè remoueret, suades ei in primis, ut per dies aliquot rem seruo DEO commendaret, dicens in eum finem hymnum: Veni Creator Spiritus, ut lucem diuinam impetraret, qua posset, utrum melius esset, discernere: quod cum illa fecisset, adeò illi foelicitate euenit: ut in quodam Raptu dixerit ei Dominus: nolo, te amplius conuersationes cum hominibus habere, sed cum Angelis. Ex quo tempore nec solatium nec amicitiam vllam habuit cum persona aliqua, quæ non esset fidelis DEI serua, abscissis omnibus imperfectionibus, & excessibus, quos in ea materia habere solebat. Ex his apparet periti huius Magistri prudentia ac dexteritas, qui noluit vno tractu amicitias illas euellere, sed ipsam in bona via collocare, ut ipse DEVS noster, cuius hoc est opus, eas euelleret. Eò enim industria nostra est dirigenda, dum cum illis personis agimus, quibus DEVS solet se communicare.

Cap. 24. vi.
de ipso.

EAN-

EANDEM etiam mortificabat reprimendo accelerationes præproperas in aliquibus rebus, quas cupiebat: vt sic fieret sui ipsius Domina, etiam in rebus bonis, de quibus agebat, iuxta illud Apostoli: *a omnia mihi licent, sed non omnia expediunt*: a 1. Cor. 6. 12. neq; *ego sub vilius redigar potestate*. Semel hæc sancta valde anxia scripsit ad illum absentem Epistolam, rogans vt statim illi responderet, eò quòd valde esset afflicta. Sed Pater Balthassar iudicans, expedire potiùs illam mortificare; & anxietatem illam & festinationem moderari, statim quidem ad literas respondit: sed in ipsa superscriptione adiecit, ne intra mensem integrum illas aperiret: quod illa fecit cum magna sui mortificatione.

SED multò ampliùs illam probauit tempore aduersitatis & tribulationis eius, circa modum & viam, qua Deus illam deducebat, quæ erat valde excelsa & extraordinaria: aliquando enim ex instituto cum ea agens, dicebat illi, omnes existimare, esse Dæmonis illusionem, quod illa habebat, ac sentiebat: & ipse insinuabat, se idem sentire. Prohibuit illi Communionem sacram per viginti dies, vt experiretur, quomodo id ferret: & tot mortificationibus eam exercebat, vt sæpiùs sentirentationem ab eo abstinendi, adeò se ab eo affligi ac premi sentiens: Sed quoties id facere statuebat, grauem in anima sentiebat reprehensionem, eam deterrentem, ne ab eo discederet: & ita mansit cū eo constans, & concepit magnam erga eum reuerentiam, & amorem. Et quidem merito: cū enim ipse certò cognouisset veritatem boni spiritus huius sanctæ tum ex luce sibi à Deo com-

municata; tum ex ea, quam ex libris spiritualibus in eum finem ab ipso lectis hausit; ac denique ex adhibitis probationibus: recepit in se valde ferio, ut illam tueretur & ab alijs defenderet; & in fuit semper eius solatium, protectio, & refugium ad ferendas aliorum contradictiones, nec deficiendum in tanta iudiciorum varietate, quæ circa ipsius Spiritum ferebantur. De qua re cum illa loquitur in capite 28. libri sui ait: se ijs, qui ipsi obijciebant, quod esset à Dæmone illusa, & quod eius revelationes essent falsæ, respondisse, id esse non posse: nam se experiri in seipsa profectum in exuendis vitijs, & virtutum augmentum: & mox hæc verba subiicit, quibus ostendit, quanti faceret P. Balthassarem Alvarez. Confessarius meus, Pater scilicet quidam valde sanctus è Societate Iesu: hoc ipsum respondisse cognoui. Ille erat valde prudens, & humilis: quæ tanta eius humilitas multas mihi attulit molestias: nam, etsi vir esset magna Orationis & Eruditionis, non tamen fidebat sibi: quia necdum Deus illi eadem via deducebat: tulit & ipse multis modis graues mecum molestias: noui, ipsi dictum, ut sibi cauere à me, ne à Dæmone deciperetur, si meis dictis fidem adhiberet. ad quod persuadendum adducebant varia aliorum exempla, id quod valde me angebat, & verebar, ne forte defuturus esset, qui meam Confessionem vellent excipere: fuit verò Dei providentia, quod ille constans esse voluerit, measque Confessiones excipere. Sed tatus ipse erat Dei seruus, ut eius causa cuius rei se exponeret: & ita mihi dicebat: caue, ne Deum offendas; neque ab ijs, quæ tibi prescribo, recedas: & sic ne timeas, me tibi defuturum. Sæpe me animabat

& bo-

& bono animo esse iubebat, præcipiens, ne quid
 illi occultarem: nam si id facerem, etiam si Dæmō
 esset, qui mecum ita ageret, non posset mihi no-
 cere: & potius Deum ex malo, quod ille animæ
 meæ machinaretur, bonum deducturum. Ego au-
 tem cum tantopere timerem, in omnibus ei pare-
 bam, licet minus perfectè: nam satis multa à me
 perpessus est per triennium, cum meas Confessio-
 nes audiuit; in magnis enim persecutionibus, quas
 habui, & multis rebus, in quibus Deus permitte-
 bat, malè de me iudicari, cum sæpe innocēs essem:
 in omnibus, inquam, illis ad Patrem ipsum recur-
 rebatur, & reus mei causa agebatur, cum esset pla-
 nè innocens. Impossibile fuisset, nisi tantæ vir-
 Sanctitatis fuisset, eumque Dominus animasset,
 tantū ferre potuisse: oportebat enim illis respon-
 dere, qui iudicabant, me planè perire: nec tamen
 ipsi credebāt: sed & me quietam reddere, metum-
 que, quo ego afficiebar, curare oportebat. Ille ma-
 gna sua pietate me solabatur, quod si ipse sibimet
 credidisset, non ego tanta perpessa fuissē: Deus
 enim veritatem illi omnium aperiebat, nam & i-
 psū Sacramentum (quod ego quidem credo) lu-
 cem & noticiam illi dabat. Hæc sunt Sanctæ illius
 matris Theresæ verba, quæ apertè indicant Pa-
 tris Balthassaris humilitatem & prudentiam, qui
 in rebus aded grauib. nolebat proprio suo sensu
 duci: qui tamen aded erat rectus, ut inter tot ab-
 errantes; quod ipse sentiebat esset rectum; & quod
 ipse probabat, omnes iam probant. Quod autem
 vltimis verbis ait: quod Sacramentum lucē illi &
 notitiā daret, insinuat reuelationes, quas Pater,
 dum sacrum Missæ celebraret, habere solebat de

ijs, quorum gerebat curam, vt supra cap. 6. est dictum. Ex quo intelligimus, sanctum hunc virum magnam habuisse de sanctitate, & spiritu sancto huius Virginis opinionem; quam & ipsa satis ostendebat in adeo exacta Obedientia, quam tanquam aliqua infans se illi subiiciebat in omnibus, quæ ille præscribebat. Quædam insignis Domina valde pia, & in vtrumq; benè propensa retulit: Patrem Balthassarem sibi aliquoties valde exaggerasse huius Matris sanctitatem; & Mariæ Diaria multum eam prætulisse; & addidisse: videtis, quantum Theresia de Iesu à Deo habeat; & qualis illa sit eadem tamen ad omnia, quæ illi dico tanquam infantula aliqua se gerit.

§. II.

EANDEM etiam valde iuuat in constitutione Monasterij Recollectionis. nam licet ob importunam contradictionem, quæ circa illud oriebatur, iussit illam ad tempus supersedere: & quia dubius erat, in id magis propendebat, ne ulterius progrediretur: Dominus tamen noster, qui in cœptis progredi iubebat, iussit, Cōfessario suo dici, vt matutinam orationem institueret supra illud

a Psal. 91. 6. versum Psalm. 95. a Quam magnificata sunt opera tua Domine! nimis profunda facta sunt cogitationes tue. In qua oratione P. Balthassar manifestè vidit, illud esse, quod Deus volebat; & quod per vnā foeminā mirabilia sua esset ostensurus. quare dixit illi, non esse ampliùs dubitandū, sed rediret ad agendū de illius Monasterij fundatione, in qua ipsam direxit, & in cōdendis constitutionib. ac legibus iuuit, quibus nunc omnes gubernantur, qui in ea Religione viuunt. Et licet sancta hæc Virgo, vtpote valde

a Psal. 91. 6. versum Psalm. 95. a
Ribera. lib. 1. tua Domine! nimis profunda
cap. 14. facta sunt cogitationes tue.